

tigere at gøre Voldgiftsdomstolen obligatorisk, altsaa, at alle de Retsager, der opstod i Anledning af Handel med Husdyr, skulde ind under Voldgiftsdomstolens Afgørelse, medmindre der inden Handelens Afslutning var truffet Bestemmelse om, at Parterne forbeholdt sig at faa Afgørelsen truffet ad den almindelige Rets Vej. Jeg vil tillade mig at citere et Par Udtalelser af Krabbe i denne Retning. Jeg synes, de ere ret betegnende. Krabbe siger — det staar i Folketingstidende for 1905—06, Sp. 4646 —: „Med alt dette, at Lovforslagets Eyrer til at fremkalde det gode ere meget begrænsede, nærer jeg dog ingen Tvivl om, at det dog vil kunne gøre nogen Gavn; men skal det kunne gøre nogen Gavn paa et noget videre Omraade, tror jeg nok, at man maa give det en væsentlig Ændring, for saa vidt angaar det Spørgsmaal, hvilke Stridigheder det overhovedet er, Voldgiftsmændene skulle kunne paakende. Efter Lovforslaget er det saaledes, at Afgørelsen ved Voldgift beror paa ganske frivillig Aftale. Kun hvis Parterne ere blevne enige derom ved Handelens Afslutning eller forud for eller efter denne, skal Sagen for Voldgiftsmændene. Følgen deraf vil ganske sikkert blive, at et overordentlig stort Antal Tilfælde baade af dem, hvor Voldgifts anvendelsen kunde medføre Fordele, og dem, hvor den ikke vilde kunne det, vil undgaa Voldgiften, saaledes at de allerfleste Tilfælde vilde blive under Rettens Afgørelse, og det vil jo være et temmelig fattigt Resultat. Jeg vilde tro, at man burde søge at forbedre Lovforslaget saadan, at man dristede sig til at indføre den Regel, at naar det ikke mellem Parterne ved Handelens Afslutning var blevet udtrykkelig forbeholdt af den ene eller den anden Part, at han maatte søge Rettens Afgørelse, hvis han ønskede det, skulde Sagen gaa til Voldgiftsmændene. Det vil ses, at trøster man sig til at gøre noget saadant, vil man faa et ganske andet Omraade for hele denne Voldgiftsvirksomhed. Jeg vil altsaa tilraade det høje Ting, at man ved Overvejelse af Lovforslaget søger at forbedre det det mest mulige, hvor det kan gøres, og, naar man har faaet saa meget ud af det, som man kan, at man da tager Mod til sig og siger, at Afgørelsen ved Voldgift skal finde Sted, naar ikke Forbehold af Retsafgørelse udtrykkelig er taget ved Handelens Afslutning“.

Det var Krabbes Udtalelser her ved Lovforslagets første Behandling; jeg tror, jeg tør paastaa, at de ikke ere til at tage

fejl af. Derpaa svarede saa Alberti, da han senere fik Ordet, efter at have imødegaaet Krabbe med Hensyn til nogle af de Udtalelser, han havde ladet falde, og nogle af de kritiske Bemærkninger, han havde gjort overfor Lovforslaget — det findes i samme Tidende Sp. 4654 —: „Det ærede Medlem fremsatte en Bemærkning, som jeg ikke er helt utilbøjelig til at tro, at han har Ret i. Det er nemlig den, at det vistnok vilde være rigtigt at forandre Lovforslaget saaledes, at Voldgift kom til Anvendelse i alle de Tilfælde, hvor ikke en af Parterne ved selve Handelen udtrykkelig havde taget Forbehold imod, at Voldgift skulde komme til Anvendelse. Jeg tror, det er en Tanke, som har meget for sig, og den var mig saa meget mindre fremmed, som jeg selv fra først af har været inde paa den Tanke og haft i Sinde at indføre den i Lovforslaget, men kun har undladt at gøre det, fordi jeg straks saa, hvilke store Betæneligheder der kunde rejses derimod, og fordi jeg følte mig overbevist om, at hvis jeg indførte dette i Lovforslaget, skulde der nok blive rejst saadanne Betæneligheder derimod, at man derigennem muligvis vilde komme til et kedeligt Stridsspørgsmaal. Skulde det nu vise sig, at der ved Behandlingen i Rigsdagen ikke er Betæneligheder i den Henseende, tror jeg, at vi paa dette Punkt meget let ville komme til en Forstaaelse“.

Alberti accepterede altsaa den af Herredsfoged Krabbe fremsatte Tanke, og det samme var Tilfældet med hele Udvalget. Da vi fik Sagen til Behandling i Udvalget, optog vi Tanken om tvungen Voldgift, men det er altsaa Krabbes Tanke, der her er tagen op, og ikke et Lune af Alberti, der har givet sig Udslag paa denne Maade, og jeg skulde tro, at det var en af de vigtigste Ændringer, Lovforslaget undergik, at man indførte Bestemmelsen om, at alle Retsstridigheder kom til Behandling for Voldgiftsdomstolen, naar der ikke forud for Handelens Indgaaelse var truffet udtrykkelig Aftale om, at Striden skulde afgøres ad almindelig Retsvej. Da Lovforslaget i 1906—07 kom til Behandling i Landstinget, viste det sig, at netop denne Bestemmelse mødte størst Modstand deroppe, idet de to Jurister, Højesteretssagfører P. G. C. Jensen og Birkedommer Høst, rejste en stærk Opposition imod den og stillede Ændringsforslag om, at den skulde udgaa. Det lykkedes ikke at faa den ud. Bestemmelsen blev vedtagen i Landstinget, og da vi i Slutningen af Samlingen 1906—07 fik Lovforslaget her-